RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 107.609 van 10 juni 2002
in de zaak A. 122.202/XIV-10.340

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
advocaat P. LARDINOIS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Emile Verhaerenlaan 15

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Marokkaanse nationaliteit, op 9 juni 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van "la mesure de refoulement (annexe 11) prise en application de l'article 3, al.1er, 2/, de la loi du 15/12/80, décision prise le 05/06/02 et à lui notifée le même jour" en van "la décision de rejet d'une demande de délivrance d'un laissez-passer spécial (annexe 10) en application de l'article 12 de l'AR du 08/10/02 notifiée au conseil du requérant le 07/06/02";

Gelet op de beschikking van 10 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 10 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NDEBERI die, loco advocaat P. LARDINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij ter terechtzitting verzaakt aan haar verzoek om de zaak volgens de Franse taal te behandelen;

2.1. Overwegende wat de ontvankelijkheid van de vordering betreft, dat de verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van twee onderscheiden beslissingen, met name, enerzijds, de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 juni 2002 houdende terugdrijving en, anderzijds, de beslissing "de rejet d'une demande de délivrance d'un laissez-passer spécial";

2.2. Overwegende dat in het belang van een goede rechtsbedeling, meer bepaald om de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding moet worden ingeleid; dat dit des te meer geldt in het kader van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waar de rechtspleging, uiteraard summier en zeer snel dient afgehandeld te worden; dat van die regel slechts kan worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen en er in één arrest uitspraak over te doen; dat zulks het geval is wanneer er risico bestaat op tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen of wanneer het als waarschijnlijk voorkomt dat de vaststellingen gedaan of de beslissingen genomen met betrekking tot één vordering een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere; dat wanneer verschillende vorderingen niet voldoende samenhangen, alleen de belangrijkste of, bij gelijk te achten belang, de als eerste in het verzoekschrift vernoemde vordering, regelmatig is ingesteld;

2.3. Overwegende dat, daargelaten de vraag of de beweerde beslissing een aanvechtbare rechtshandeling is, de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten ontwikkelt aangaande de samenhang tussen beide beslissingen; dat de beoordeling van de wettigheid van de beslissing tot terugdrijving op het eerste gezicht niet afhangt van de beoordeling van de wettigheid van de beslissing "de rejet d'une demande de délivrance d'un laissez-passer spécial", noch omgekeerd; dat de ene beslissing bovendien in het Nederlands en de andere in het Frans is gesteld; dat er bijgevolg geen samenhang als hierboven uiteengezet aanwezig lijkt te zijn tussen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving

en “de rejet d’une demande de délivrance d’un laissez-passer spécial”; dat de beslissing tot terugdrijving in casu de belangrijkste beslissing lijkt te zijn omdat enkel de schorsing van deze beslissing het aangevoerde nadeel kan keren; dat op het eerste gezicht enkel het beroep tegen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 juni 2002 houdende terugdrijving, de eerste bestreden beslissing, ontvankelijk is;

3.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij als enig middel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, van artikel 19 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen doordat “le rejet d’une demande de délivrance d’un laissez-passer spécial” in toepassing van voornoemd artikel 12 niet afdoende gemotiveerd is; dat het verzoekschrift op het eerste gezicht geen middel bevat tegen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 juni 2002 houdende terugdrijving; dat de vordering bijgevolg geen ontvankelijk middel bevat; dat de vordering niet ontvankelijk is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien juni tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	B. COLLIN,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

B. COLLIN. **G. DEBERSAQUES.**